

той избута другаритѣ си, излѣзе предъ вратата и се втурна къмъ долината.

Този бѣше последниятъ подвигъ на моя дѣдо, защото, следъ като спасилъ много хора и много добитѣкъ отъ пороитѣ, следъ като пренасялъ на грѣбъ полуудавени жени и деца, нѣщо внезапно подкосило силитѣ му и той падналъ.

Една биволска кола, следъ като го влачила единъ день и една нощъ, най-после го донесла у дома полуживъ.

— Какво ти е бе, вуйчо?

— Какво ти е?

— Какво ти е...

Отъ всички страни го обсипвахме съ единъ и сжщъ въпросъ, но отговоръ не можехме да получимъ. Едва привечерь заговори. Трѣбваше татко да доближи съвсемъ до устата му ухото си, за да чуе. Нѣщо се скжсало въ него, ... когато вадѣлъ отъ ржката хора и добитѣкъ и падналъ.

— Азъ ще умра, Ламбо, — каза той на татко, късно презъ нощъта. — То се видѣ на кжде отивамъ. . . Закълни ми се, че честно ще направишъ едно нѣщо.

— Заклевамъ се!

— Заклевашъ се, ама не си за вѣрване.

— Бжди спокоенъ, — строго рече татко, — азъ държа на клетвата си.

— Добре. Слушай сега. Иди утре задъ кжщата... — Болкитѣ наново го стегнаха и той прекжсна. Никой не можеше да се досѣти, каква ще е тая предсмъртна поржка. Търпеливо дочакахме да го поотпуснатъ болкитѣ.

— Дигнете камъка до крушата и разровете прѣстъта. Тамъ имамъ пари.

Той пое дѣхъ, направи усилие, за да победи болкитѣ и рече:

— Хубаво чуйте! Отъ тѣзи пари искамъ да се направи едно училище въ село Сваленикъ.

Ние останахме поразени отъ тия думи на дѣда. Какъ може да послужи за идеалъ просвѣтата на едно